

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

излиза

за сега три пѣти въ седмицата: вторникъ, четвъртъкъ и сѣбота.

Годишна цѣна на «Държавенъ Вѣстникъ»

за въ Книжеството е 16 л., за повѣкъ съ прибавление на пощенскитѣ разноси.

ЗА ВСѢКАКЪВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща

за 1 редъ въ стълбецъ отъ половинъ страници 30 стотинки.

Писма за абонаменти и публикации

и всичко, що се отнася до Държавенъ Вѣстникъ, се испраща до Администрацията му.

Год. VI.

СОФИЯ, четвъртъкъ 19 януарий 1884 год.

Брой 6.

ОФИЦИАЛЕНЪ ДѢЛЪ.

По Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Указъ

№ 5.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля

Князь на България

По предложението на Наштътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла, представено Намъ съ докладътъ му отъ 5 януарий 1884 год. подъ № 65,

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

По бюджета на Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла за 1883 финансова година да се направятъ пренасания отъ една статия въ друга по една и сѣща глава и отъ една глава въ друга както слѣдва:

Отъ суммитѣ за съдържание състава на Ломското окръжно управление по глава V § I, ст. I, да се взематъ 250 лева и да се пренесѣтъ къмъ сѣщата глава § 2 ст. I, на сѣщото управление, отъ суммитѣ за съдържание състава на Шуменското окръжно управление по глава IV § 1 ст. I, да се взематъ 200 лева и да се пренесѣтъ къмъ сѣщата глава § 2, ст. I на сѣщото управление; отъ отдѣление 2, часть I, глава I, § 1, ст. I, да се взематъ 1874 лева 98 ст. и да се пренесѣтъ къмъ отдѣление 1, часть I, глава I, § 1, ст. I; отъ отдѣление 2, часть I, глава I, § 2, ст. VI, да се взематъ 5000 лева, отъ които 2000 лева да се пренесѣтъ къмъ глава XVIII ст. 5; 600 лева къмъ глава III, § 2, ст. I, на Търновското окръжно управление и 400 лева къмъ сѣщата глава. § и ст. на Руссенското окръжно управление; 500 лева къмъ глава IV, § 2, ст. I, на Вратчанското окръжно управление и 500 лева къмъ сѣщата глава, § и ст. на Шуменското окръжно управление; 400 лева къмъ

сѣщата глава, § и ст. 2 на Вратчанското окръжно управление; 400 лева къмъ глава V, § 2, ст. I, на Севлиевското окръжно управление и 200 лева къмъ сѣщата глава, § и ст. на Плевненското окръжно управление и отъ глава V, § 2, ст. II на Севлиевското окръжно управление да се взематъ 200 лева и да се пренесѣтъ къмъ глава III, § 2, ст. II на Варненското окръжно управление, Исполнението на настоящий указъ се възлага на Наштътъ Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Издаденъ въ Наштътъ Дворецъ въ София на 7 януарий 1884 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Вжтр. Дѣла: Д. Цанковъ.

Съ указъ подъ № 1152 отъ 30 декемврий назначавана се г. Д-ръ Е. Бжезински на вакантната длъжностъ окръженъ лѣкаръ въ г. Радомиръ, съгласно чл. 8 отъ закона за чиновницитѣ.

Съ указъ подъ No. 1138 отъ 24 дек. 1883 г. отпуска се инвалидна пенсия въ размѣръ по 180 лева въ годината на Халила Деведжиева отъ с. Къзъллари, Поповска околия, който вследствие получени рани при преслѣждане разбойницитѣ презъ 1882 година, станалъ неспособенъ за работа. Казанната пенсия ще се счита отъ 29 августъ 1883 година.

Съ указъ подъ № 20 отъ 17 януарий т. г. назначава се докторътъ на медицината Иванъ Матинчевъ за секретаръ-врачъ при Медицинското Управление, съ предвидената въ бюджета за тая длъжностъ заплата; заплата на докторъ Матинчевъ се произвежда отъ денятъ на ветживанieto му въ длъжностъ.

ПРИКАЗЪ

№ 11.

На основание чл. 48 отъ „законътъ за чиновниците“, Търновский полицейски приставъ Тод. Пеневъ лишавамъ отъ половината на заплатата му за текущия мѣсець, за гдѣто си е позволилъ да бие младшии пѣши стражаръ Никола Василиевъ. Понеже сѣщия приставъ е наказванъ и други пѣти дисциплинарно (обявено му е мѣрzenie съ приказъ отъ 8 августъ 1883 годъ No. 154), предупреждавамъ го, че въ случай на ново незаконно дѣйствие отъ негова страна ще бѣде отчисленъ.

София, 13 януарий 1884 год.

Министръ: Д. Цанковъ.

По Военното Министерство.

Указъ

№ 6.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

По предложението на Наштъ Управляющій дѣлата на Военното Министерство, представено Намъ съ докладътъ му отъ 17 януарий подъ № 10,

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. На бившия Генералъ-Адъютантъ отъ свитата Ми Лѣсовой и Флигель-Адъютантитѣ Капитанъ Ползиковъ и Ротмистръ Мосоловъ да се отпуснатъ по десетъ хиляди лева на всеки за разноси по премѣстованиято имъ.

II. Предъ видъ на недостатъка въ § за непредвиденитѣ разноси по миналогодишния воененъ бюджетъ, заповѣдаме въпроса за изнамѣрвание источники по произвеждане горѣпоменхтия расходъ да се внесе на разглеждане въ Министерския Свѣтъ.

III. Исполнение на указа се възлага на Нашитѣ Управляющия дѣлата на Военното Министерство и Министерския Свѣтъ.

Издаденъ въ гр. София на 17 януарий 1884 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Управляющій дѣлата на Военното Министерство
отъ Генералния Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 10.

Господарю!

Като се вземе въ внимание, че на бившия Лейбъ-Медикъ на Ваше Височество, доктора Гримма, бѣше пеходатайствено пособие при възвръщанieto му въ Руссия, и като имамъ предъ видъ, че слѣдъ него се отпавиха сѣщо въ Руссия и Генералъ-Адъютантъ Лѣсовой и Флигель-Адъютантитѣ Ползиковъ и Мосоловъ, които бѣха принудени внезапно да оставятъ България и неусибахъ да се распоредятъ съ имуществата си, а Капитанъ Ползиковъ независимо отъ това принуденъ бѣше да се отпави едва що се бѣше върналъ отъ продължителния си заграниченъ отпускъ, като понесе и значителни расходи; то вслѣдствие на вишеизложеното и въ изпълнение волята на Ваше Височество, моля повелението да се даде на бившиятъ Генералъ-Адъютантъ Лѣсовой и на Флигель-Адъютантитѣ Ползиковъ и Мосоловъ по десетъ хиляди лева за разноси по пѣтенствиято имъ.

Но тъй като источника по миналогодишния воененъ бюджетъ, на който се отнася просимата сума въ настояще време не може да удовлетвори казаната нужда, то моля, щото въпроса за средства да се исплатятъ 30,000 лева да се внесе за разрѣшение въ Министерския Свѣтъ, гдѣто за отпущание на тѣзи сума въ принципъ бѣше отдавна рѣшено.

Ако на Ваше Височество благоугодно бѣде да одобрите настоящето ми предложение, моля да подпшете подносимия при това указъ.

Смь, Господарю, на Ваше Височество най-почорень и вѣренъ служителъ.

София, 17 януарий 1884 год.

Управляющій дѣлата на Военното Министерство
отъ Генералния Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

ПРИКАЗЪ

№ 442.

Негово Височество всемилостивейше благоволи да награди съ воененъ орденъ „солдатски сръббренъ кръсть“ бившия опълченецъ отъ 1-ва дружина на бившето Българско опълчение, Никола Христовъ, за отличие при отбраната на Шипка.

София, 20 декември 1883 год.

Управляющій дѣлата на Военното Министерство
отъ Генералния Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

ПРИКАЗЪ

№ 444.

Негово Височество заповѣда да се обявятъ за ръководство нижеслѣдующитѣ измѣнения, относящи се до положението на Капелмейсторитѣ, служащи въ войската и до формата на тѣхното обмундиране:

1) Капелмейсторитѣ се считатъ чиновници по Военното вѣдомство, съответствуващи на чина Подпоручикъ;

2) намѣто унтеръ-офицерския галуунъ, на вратника и ржкавитѣ, тѣ носятъ офицерско шитѣ, присвоено отъ частта въ която служатъ. (Въ артиллерийскитѣ полкове вратника и ржкавитѣ отъ бархатъ);

3) Капелмейсторитѣ освѣнъ мундира носятъ и офицерски сюртукъ и палто съ погони — съществуващия сега образецъ — вшити;

4) Капелмейстерскитѣ напеченики се носятъ само съ мундира, и

5) Капелмейсторитѣ, като съответствуватъ на чина Подпоручикъ, носятъ на погонитѣ една звездичка като докторитѣ, отъ единъ цвѣтъ съ галуна.

София, 21 декември 1883 год.

Управляющий дѣлата на Военното Министерство отъ Генералния Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

ПРИКАЗЪ

№ 447.

Негово Височество благоволи да заповѣда:

1) отъ 1-й на Негово Височество и 2-й конни полкове се сформирава конна бригада;

2) конната бригада е самостоятелна часть;

3) Командира на бригадата се подчинява на Военния Министръ, представлява отчетности по строевата и домакинската части направо въ Военното Министерство и т. н.

(Конната бригада се ползова съ сжщитѣ права както и пѣшата);

4) управлението на конната бригада се състои отъ:

а) Командиръ на бригадата,

б) единъ бригаденъ Адъютантъ и

в) канцелярия;

5) врѣмненото командуване на конната бригада се възлага на Командира на 1-й конний на Негово Височество полкъ Подполковника Ризенкамифа;

6) бригадната канцелярия за сега не се учреждава, а водението на дѣлата за бригадата се въз-

лага на канцелярията на 1-й конний на Негово Височество полкъ, и

7) никой отъ чиноветѣ на армията не може да има вестовой или конюхъ изъ Собственния на Негово Височество конвой, съ исключение на Г. г. офицеритѣ отъ конвой. На лицата, на които се полага вестовой или конюхъ изъ кавалерията, да се назначаватъ такива изъ коннитѣ полкове.

София, 30 декември 1883 год.

Управляющий дѣлата на Военното Министерство отъ Генералния Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

Съ приказъ подъ №. 1 отъ 3 януарий т. г. по ст. I назначава се отъ Търновската №. 17 дружина Поручикъ Витановъ командующий рота въ сжщата дружина, и по ст. II уволнява се отъ служба, по прошение, Инспектора на Стрѣлковата часть въ Княжеството Полковникъ Мироновъ.

Съ приказъ подъ №. 2 отъ 4 януарий т. г. назначава се помощника на Началника на Строевото отдѣленне въ Военното Министерство отъ Софийската №. 1 на Негово Височество дружина Поручикъ Стояновъ Ординарецъ при Особата на Негово Височество.

Съ приказъ подъ №. 3 отъ сжща дата превежда се отъ Софийската № 1 на Негово Височество дружина Поручикъ Драгановъ въ 1-й на Негово Височество конний полкъ.

Съ приказъ подъ № 3 отъ 2 януарий т. г., Негово Височество заповѣда да се направятъ ниже слѣдующитѣ измѣнения въ формата за обмундирането на флигель-адъютантитѣ и на офицеритѣ отъ Генералния Штабъ;

I. Мундира на флигель-адъютантитѣ и на офицеритѣ отъ Генералния Штабъ трѣбва да има кроела на пехотния мундиръ „Русски кафтан“.

II. На първитѣ се присвоява бѣлъ а на вторитѣ червенъ поясъ.

III. Мундира на флигель-адъютантитѣ трѣбва да има отирѣдъ два реда копчета, а отзадъ 10 складки.

Забѣлѣжка: Останалата часть отъ обмундирането си остава както за първитѣ тѣй и за вторитѣ безъ измѣнения.

IV. Разрѣшава се да се доносева старата форма до 2-й януарий 1885 година.

ПРИКАЗЪ

№ 446.

Негово Височество всемилостивейше благоволи да награди съ Български воененъ орденъ „солдатски сръбренъ кръстъ“ бившия опълченецъ отъ 3-та дружина на Българското опълчение, Христа Соколова, за отличия въ послѣдната война.

София, 29 декемврий 1883 год.

Управляющий дѣлата на Военното Министерство отъ Генералний Штабъ:

Подполковникъ Котельниковъ.

По Министерството на Правосъдието.

Указъ

№ 1139.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля
Клязь на България

По предложението на Нашия Министръ на Правосъдието, представено Намъ съ доклада му отъ 24 декемврий 1883 година подъ № 256,

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАНОВЯВАМЕ:

I. Да разрѣшимъ пренасянieto на 142 лева отъ отдѣлъ I, глава II, статия 7, къмъ същия отдѣлъ и глава, статия 9, по текущия бюджетъ на Министерството на Правосъдието, за до исплащанне получванитѣ и купенитѣ вѣстници и книги, отъ същото Министерство презъ 1883 г.

II. Испълнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Правосъдието.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 27 декемврий 1883 г.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Правосъдието К. Стоиловъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 256.

Господарю!

Предвидената сума въ текущия бюджетъ на повѣренното ми Министерство по отдѣлъ I, глава II, статия 9, за книги, вѣстници и други, не достигна да се исплатятъ всичкитѣ расходи по този предметъ презъ текущата година, затова е

необходимо да се увеличи същия кредитъ съ 142 лева, които може да се взематъ отъ същитѣ отдѣлъ и глава, статия 7.

Като взехъ по изложения въпросъ съгласието на господина Министра на Финанситѣ, съгласно членъ 27 отъ закона за отчетността, имамъ честь най-покорно да моля Ваше Височество да благоволите да одобрите слѣдующето ми предложение:

I. Да се пренесатъ 142 лева отъ отдѣлъ I, глава II, статия 7, къмъ същия отдѣлъ и глава, статия 9, отъ текущия бюджетъ на Министерството на Правосъдието за доисплащанне получванитѣ и купени вѣстници и книги отъ същото Министерство презъ 1883 г.

II. Ако Ваше Височество одобрявате това мое предложение, то най-покорно моля да благоволите и подпишете приложенъ тукъ указъ.

Смь, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служител и вѣренъ подданикъ.

София, 24 декемврий 1883 г.

Министръ на Правосъдието: К. Стоиловъ.

Съ указъ No. 13 отъ 14 януарий 1884 год. разрѣшава се щото суммитѣ за канцеларски разности отдѣлъ I глава II статия 5), по бюджета на Министерството на Правосъдието, за 1883 година да се взематъ 300 лева, за исплащанне направенитѣ презъ същата (1883) год. три ката дръхи за разсилнитѣ при казаното Министерство.

Съ указъ No. 14 отъ същата дата по ст. I, назначава се Димитръ Г. Тошковъ, юристъ, на длъжността членъ на Софийския окръженъ съдъ, на мѣсто вакантно; по ст. II увольнява се Петръ Драндаровъ отъ длъжността Новоселки мировий съдия, съгласно съ собственото му желанне; по ст. III назначава се съдебниятъ слѣдователъ при Кюстендилския окръженъ съдъ, Димитръ Баласовъ, на длъжност Новоселки мировий съдия, вмѣсто Драндарова и по ст. IV назначава се бившиятъ съдебенъ слѣдователъ при Кюстендилския окръженъ съдъ, Георгий Сакараревъ, на длъжността съдебенъ слѣдователъ при същия съдъ, вместо Баласова.

Съ приказъ подъ № 7 отъ 13 януарий 1884 год. увольнява се П. Ракаровъ отъ длъжността секретаръ при Севлиевикий мировий съдия, съгласно съ собственото му желанне, и вмѣсто него се назначава Ионко Ив. Негенцовъ; увольнението на първий и назначението на вторий се счита отъ 1 януарий 1884 г.

На първообразното съ собствената ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано: „Помилова се на 15 години съ окови“.

11. 12. 82.

Александръ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 240.

Господарю!

Възъ основание на 31 статия отъ Допълнението къмъ Временнитъ Сѣдебни при ила, имамъ честь да представя за благоусмотрение на Ваше Височество приписъ отъ влѣзлата въ законна сила при сѣда No. 9, постановена на 3-й февруарий 1883 година отъ Севлиеветкий окръженъ сѣдъ, до колкото се касае тя за Али Османовъ, понеже Бекташъ Ибраимовъ, като се опиталъ да избѣга изъ болницата, гдѣто се нахождалъ по причина на болестъ, билъ убитъ отъ часовая, който го пазялъ.

Съмъ, господарю, на Ваше Височество най-почоренъ служителъ и вѣренъ подданинъ,

София, 14 декемврий 1883 год.

Министръ на Правосѣдието: К. Стоиловъ.

ПРИСѢДА

№ 9.

Въ името на Негово Височество Александръ 1-й Князь на България, Севлиеветкий окръженъ сѣдъ въ откритото си сѣдебно засѣдание на 3-й февруарий хиляда осемстотинъ осемдесетъ и третя год., въ слѣдующий съставъ: предѣдателствующий Архистархъ Висеровъ, членове: Савва Николфоровъ Попиовъ и Петръ А. Хесапчиевъ, сѣдебни засѣдатели: Ненчо Попиовъ, Стоянъ Ганчовъ и Ханчо Ботиовъ, при подсекретаря Николай Симеоновъ и въ участието на г-на и д. прокурора Христо М. Груевъ, разгледа углавното дѣло подъ No. 42 отъ 1882 год., по обвинението на Бекташъ Ибраимовъ и Али Османовъ жит. отъ с. Лажени, Ловченска околия, въ умышленно убивание Петка Ивановъ, отъ с. Вълчи-Трънъ (Плѣвненско).

Въ засѣданието се явиха подсѣдимитъ Бекташъ Ибраимовъ и Али Османовъ, и синътъ и жената на убититъ, Симеона Петкова и Митю Петковъ, съгласието на подсѣдимитъ назначиха имъ се преводачикъ Хараламби Масърловъ и за защитникъ Христо Басмаджиевъ.

Обстоятелствата на дѣлото сѣ слѣдующитъ: на 31 августъ 1882 год. Петко Ивановъ жит. отъ с. Вълчи-Трънъ, Плѣвненско, отишълъ на харманъ си, отстоящъ единъ часъ разстояние на сѣверъ отъ село Александрово, Ловченска околия,

и тамъ заварилъ Бекташъ Ибраимовъ и Али Османовъ, жители отъ с. Лажени, Ловченска околия, които му били работили два три денъе напръдъ. Като знаели, че наскоро Петко Ивановъ билъ получилъ отъ нѣкои Севлиеветци 1500 гроша, за да му зематъ тѣзи пари, Бекташъ Ибраимовъ и Али Османовъ заклали Петка съ собственната му брадва, зели му паритъ и побѣгнали въ селото си. На 31 августъ 1882 година, жената Петкова Симеона отишла на сѣщия харманъ, гдѣто заварила Бекташа Ибраимовъ, който ѝ казалъ, че Петко билъ отишълъ въ с. Кара-Хасанъ, нѣ когато тя намѣрила трупутъ му, Бекташъ избѣгалъ. Извѣстила се за това происшествие общината с. Александрово и кмета и членовитъ на тѣзи община въ присѣтствието на кмета на Пелишатската община и свидѣтелитъ: Д. Ил. Христовъ, Димо Тотювъ, Добри Петковъ и Георги Нанковъ, на 1 септемврий 1882 год. хванали обвиняемитъ Ибраимова и Османова, които, при направения отъ кметътъ распитъ, се признали въ престѣпленето, като казали че Ибраимовъ държалъ Петка, а Османовъ го заклалъ, направили и обдиръ и въ къщата на Али османовъ се намѣрили скрити въ брашното деветъ рубли сребърни, една турска лира, единъ полимпериялъ, двѣ половинки наполеондоръ и четри стотинки мѣдни, а у жената на Бекташа намѣрили три рубли сребърни въ една читена кисийка. Най послѣ по съобщението отъ Ловченский околийский началникъ на 1 септемврий 1882 г. се завело настоящето углавно дѣло. При огледътъ на мѣстото, направенъ отъ сѣдебний слѣдователъ, указало се въ харманътъ около половинъ квадратенъ метръ мѣсто черно, за което въ присѣтствието на Ловченский околийский началникъ и фелднера на Ловченската окръжна болница, обвиняемитъ казали, че е отъ кръвъ и че на това сѣщото мѣсто тѣ двамата били убили Петка Ивановъ. При предварителното слѣдствие Бекташъ Ибраимовъ се самопризналъ въ престѣпленето, като много пѣти казалъ че той наедно съ Али Османовъ убили Петкова за да му зематъ паритъ и че кръвьта по ризата на Бекташа била отъ Петка а Али Османовъ не се призналъ, като казалъ че билъ за по навънъ, когато Бекташъ убилъ Петка и чулъ че Петко извикалъ три пѣти; при завръщанието видѣлъ Петка прострѣнъ на земята, Бекташа да бѣга съ брадвата въ ръка и на позивътъ му фукналъ и той да бѣга, стигналъ го и при р. Осъмъ Бекташъ му казалъ, че убилъ Петка и му далъ деветъ рубли. Въ распитътъ на 4 септемврий Бекташъ повторилъ първитъ си по-

казанія, а Али Османовъ казалъ че нѣколко дѣне преди убиваніето на Петка влдѣлъ билъ паритѣ на послѣднийтъ и тогазъ още Бекташъ го уговарялъ да убиятъ Петка и че освѣнъ тѣхъ двамата никой не знаелъ за това убійство. При распитиѣ на 5 октомврий 1882 год. Али Османовъ казалъ, че всичкитѣ рани на Петка били нанесени съ брадва а не съ ножъ. На 5 ноемврїи обвиняемий Али Османовъ подалъ въ сѣдѣтъ прошение съ което казва, че когато Бекташъ убилъ Петка той билъ отишълъ за вода на кладенеца половинъ часть далечъ отъ хармана отъ гдѣто като се връщаль, срѣщнали го съселенитѣ му Сюлюманъ Мемишевъ и Кюсеоглу Мехмедъ и молилъ да се призоватъ тия двамата за свидѣтели.

Въ засѣданіето подеждимиятъ Бекташъ Ибрахимовъ каза, че се признава виноватъ че той самъ убилъ Петка съ собствената му брадва, когато другарьтъ му Али билъ отишълъ за вода, че кървавата риза била негова и окървавена отъ кръвта на Петка, че кесията наедно съ паритѣ намѣрилъ до краката на Петка и като мислялъ че въ нее е огниво (чакмакъ) далъ я билъ на Али Османовъ, а ножьтъ не знаелъ на кого е. Подеждимийтъ Али Османовъ не се признава виновенъ и казва, че когато се извършило престѣпленіето той билъ за вода отъ гдѣто като се връщаль срѣщналъ го Бекташъ и му казалъ да се върне назадъ и той се върналъ, че вечерьта Бекташъ му далъ кесията съ паритѣ, като му казалъ това е твой дѣлъ и че я билъ скрилъ въ хамбарьтъ, но на другийтъ дѣнь самъ я казалъ на селенетѣ.

Пострадавшитѣ расказаха обстоятелствата на дѣлото както по горѣ се изложи и искать наказаніето на обвиняемитѣ и да имъ се заплатятъ загубитѣ.

Свидѣтелитѣ Митю Генчевъ Рахневъ, Мехмедъ Османовъ Кюсеоглу и Сюлюманъ Мемишевъ подълѣтва казаха, че нищо не знайтъ по това дѣло, че, въ дѣньтъ на убійството на Петка, Кюсеоглу е билъ въ градъ Ловечъ, а Мемишоглу билъ въ селото си и не излѣзвалъ по пътя.

Защитникьтъ на подеждимитѣ каза, че Бекташъ самъ убилъ Петка Ивановъ, когато другарьтъ му Али Османовъ билъ за вода, че противъ послѣднийтъ нѣма доказателства осязателни предъ които да се доказва съучастието му въ убійството на Петка Ивановъ, за това моли да се произнесе сѣдѣтъ за невинността на единьтъ отъ подеждимитѣ Али Османовъ. Слѣдъ изслушваніето обвинителната рѣчь на И. д. прокурора, Севлиевский

окръженъ сѣдѣ взе въ съображеніе: 1) че два три дѣне преди убійството, двамата подеждими Бекташъ Ибрахимовъ и Али Османовъ сж знаели какъ Петко Ивановъ ималъ пари и за да му ги зематъ Бекташъ уговарялъ другарьтъ си Али да убиятъ Петка, за което Али не е съобщилъ на надлежнитѣ власти, и отъ туй се доказва че той се съгласилъ на предложената отъ Бекташа мисль да убиятъ Петка; 2) че на 30 августъ 1882 година безъ никакво призваніе, Бекташъ Ибрахимовъ и Али Османовъ двойцата заедно сж причакали Петка Ивановъ въ собственийтъ му харманъ, което доказва тѣхното задружно умнишенно предначертаніе; 3) самопризнаніето на двойцата подеждими предъ общината на с. Александрово, че тѣ двойцата наедно сж извършили убійството надъ Петка Ивановъ, което се потвърждава и отъ намѣренитѣ пари въ хамбаря на Али Османовъ, за които той не отрича, че не сж негови; 4) показаніята на двойцата подеждими предъ слѣдователи сѣдебний и въ присѣтствието на Ловчевский околийский начальникъ, при огледьтъ на мѣстопроешествіето, че черното мѣсто е отъ кръвта почернено, и че на това мѣсто били убили Петка, чрезъ което сж еднакво избличаватъ и двойцата, защото, ако Бекташъ бѣше убилъ самъ Петка, когато Али е билъ за вода, отъ гдѣто, като се връщаль срѣщналъ Бекташа да бѣга и по негова позивъ фукналь по дирята му безъ да отиде до хармана, то въ такъвъ случай Али Османовъ не би могълъ да знае нито черното мѣсто отъ какво е начернато, нито мѣстото гдѣто билъ убитъ Петко; 5) противорѣчието на подеждимийтъ Али Османовъ, гдѣто предъ слѣдователи два пѣти е казалъ, че билъ за по навънъ, когато Бекташъ убилъ Петка, а въ прошеніето си отъ 5 ноемврїи 1882 год. и въ засѣданіето казва, че въ това врѣме билъ за вода, отъ гдѣто като се връщаль го били срѣщнали Сюлюманъ Мемишевъ и Кюсеоглу Мехмедъ, когато тѣзи послѣднитѣ казватъ, че въ оня дѣнь никакъ не сж го виждали, тѣй като единьтъ отъ тѣхъ билъ въ гр. Ловечъ а другийтъ въ селото си, и чрезъ това Али Османовъ никакъ не оправдава мѣстопробиваніето си, когато се извършило престѣпленіето; 6) противорѣчието на сѣщия въ това гдѣто веднажъ казалъ, че Бекташъ му далъ деветъ рубли и му съобщилъ за убійството на Петка, като го пристигналъ при р. Осъмъ, което е било преди пладнѣ, когато се извършило убійството, а другъ пѣтъ казва че вечерьта, когато си били отишли въ селото, Бекташъ му казалъ за убійството и му далъ кесията, въ която се ока-

зали обаче не само деветъ рубли но и други още пари; 7) при разпитъ на 1 септемврий 1882 год. Али Османовъ казалъ, че когато билъ на страна отъ хармана за по навънъ чулъ Петка че извикалъ три пжти, върналъ се, видѣлъ му краката безъ да знае живъ ли е билъ или мъртавъ и на позивтъ на Бекташа, който въ това врѣме бѣгалъ съ брадата въ ржка, фукчалъ по дпире му безъ да доближи до Петка, а при разпитъ на 5 октомврий 1882 год. казалъ че всичкитѣ рани по тѣлото на Петка били нанесени съ брадва, а не съ ножъ, което тоже потвърждава съучастничеството на Али Османова, защото инакъ той не би могълъ да знае съ какво оръдие сж нанесени ранитѣ по тѣлото на Петка, когато Бектанъ лице таково не му е говорилъ, а другъ освѣнъ тѣхъ не знаялъ за това убийство; 8) многократнитѣ показания въ предварителното дпрение на Бекташа, че той наедно съ другарьтъ си Али Османовъ убилъ Петка, което си потвърждава отъ намѣренитѣ у тѣхъ брадва, пари и кървава риза. и 9) че паритѣ що се намѣрили скрити въ хамбарьтъ на Али Османовъ сж почти половината отъ суммата пари, които ималъ у себе си Петко Ивановъ, отъ което става явно, че двамата убийци сж си подѣлили по равно ограбенигѣ отъ убитийтъ пари, което не би могло да бѣде, ако престѣплението да бѣше извършено само отъ едного. И възъ основание на тѣзи съображения, възъ основание ст. 811, 815, п. 3, 817 п. 1, 2 и 3, 818, 819, 990, 991, 520 и 521, отъ Врѣмнитѣ Сѣдебни Правила, чл. 170 отъ отоманскій наказателенъ кодексъ и чл. 42 отъ закона за настойничествата,

Присѣди:

Осѣжда Бектанъ Ибрахимовъ на 40 годишна възраст, жененъ, има двѣ дѣца, занятие земледѣлецъ, неграмотенъ, подъ сѣдъ не бивалъ, турчинъ, Мохамеданско-вѣроисповѣданіе, жителъ отъ Лажени (Ловченско) и Али Османовъ на 20 годишна възраст, жененъ, занятие земледѣлецъ, неграмотенъ, подъ сѣдъ не бивалъ, турчинъ Мохамеданско-вѣроисповѣданіе, жителъ отъ с. Лажени (Ловченско) на смъртно наказание.

Имуществата на осѣденитѣ Бекташъ Ибрахимовъ и Али Османовъ да се зематъ въ ипотека възъ налаганіе запоръ, отъ тѣзи имущества, слѣдъ дажбата имъ, да се зематъ 40 лева за възъ за на хазната, заради направенигѣ разноски по ренето на това дѣло, да се даде възмездіе на дата на покойния Петка Ивановъ 1000 лева и се даджтъ още на сжщитѣ 186 лева и 35

стот. недонамѣренитѣ отъ окраднатигѣ пари подиръ убийството на Петка.

Вещественитѣ доказателства една брадва, 12 рубли, една лира турска, единъ полъ Русекій, двѣ половини напаліона и 4 стот. мѣдни, подиръ влизаніе на присѣдата въ законна сила, да се предаджтъ по принадлежностъ на наследницигѣ на покойнигѣ Петко Ивановъ, а ножчето и ризата да се конфискуватъ, отъ които първото да се продаде за възъ полза на хазната, а послѣдната да се изгори.

Настоящата присѣда е неокончателна и недоволната страна може да я обжалва предъ Русекскій апелативенъ сѣдъ въ двунедѣленъ срокъ отъ деньтъ на обявението ѳ въ окончателна форма, съгласно ст. 863 отъ Врѣм. Сѣд. Правила.

Севлпево, 17 февруарій 1883 година.

На първообразното подписали предѣдателствующій А. Висеровъ, членове: С. Попповъ и П. А. Хисапчиевъ, приподписалъ подсекретаръ Н. Симеоновъ.

Отъ Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

ОКРЖЖНО

№ 415.

До Г. г. окржжнитѣ управители и Софійскій градоначалникъ.

Въ чл. 118 отъ „Уставътъ за полицейската стража“ между другото е казано: въ кафенета, кръчми и други подобни заведения стражарьтъ може да влиза само по службата си. — Въ повѣренното ми Министерство, обаче, има доставени свѣдѣнія, че не на всякадѣ се съблюдава това предписаніе на закона, вѣлѣдствие на което сж произлизали и произлизатъ разни неприятности, които сж били въ врѣда на безукорното поведение, достойнството и достоинството, съ което всякой единъ стражаръ трѣбва да се отличава.

Обръщамъ, прочее, вниманието на Г. г. окржжнитѣ управители и Софійския градоначалникъ върху горѣозначенигѣ чл. 118 отъ „Уставътъ за полицейската стража“, като имъ предлагамъ да съобщатъ на подвѣдомственитѣ си полицейски стражари, че не само е запретино на послѣднитѣ да сѣдятъ въ кафенетата и кръчмитѣ, но и да влизатъ тамъ освѣнъ по служба.

София, 16 януарій 1884 год.

Министрь: Д. Цанковъ.

Главенъ Секретаръ: Петковъ.

И. д. нач. на отдѣлението: Т. Васильовъ.

ОКРЪЖНО

№ 97.

Г-ну Вратчанскому окръжному управителю.

Съобщавамъ ви, г-не управителю, за свѣдѣние и рѣководство, че споредъ постановлението на Министерскій Съвѣтъ отъ 4 тек. подъ № 4, лѣкуванието на стражаритѣ ще става на правителствено изживение, а слѣдователно въ градоветѣ, гдѣто нѣма болници, на болнитѣ стражари ще се отпусчатъ лѣкове за смѣтка на правителството.

София, 16 януарий 1884 год.

Министръ Д. Цанковъ.

Главенъ лѣкаръ: Брадель.

И. д. секретаръ: С. Теневъ.

ОКРЪЖНО

№ 265.

До Г. г. окръжнитѣ управители и Столичний градоначалникъ.

Министерскій Съвѣтъ въ засѣданieto си на 11 октомврий 1883 год., рѣши: „за разсилници да се избиратъ лица по-стари, особено изъ между поборницитѣ“.

Предлагамъ на Г. г. окръжнитѣ управители и градоначалникътъ да се съобразяватъ съ това рѣшение всякога, когато назначаватъ разсилници за повѣреннитѣ си управления, както и за канцеляритѣ на всички други тѣмъ подвѣдомствени учреждения.

София, 11 януарий 1884 год.

Министръ: Д. Цанковъ.

Главенъ секретаръ: Петковъ.

За и. д. нач. на отдѣлението: Г. Генчовъ.

ОКРЪЖНО

№ 413.

До Г. г. окръжнитѣ управители и Софийския градоначалникъ.

Съобщавамъ на Г. г. окръжнитѣ управители и Софийския градоначалникъ за свѣдѣние и рѣководство, че Министерскій Съвѣтъ е рѣшилъ: „отпускъ по-дълъгъ отъ 10 дена на стражаритѣ и други нисни служащи лица се дава съ Министерско разрѣшение, както на всички чиновници“.

София, 16 януарий 1884 год.

Министръ: Д. Цанковъ.

Главенъ Секретаръ: Петковъ.

И. д. нач. на отдѣлението: Т. Васильовъ.

ОКРЪЖНО

№ 8599.

До г на Вратчанскій окръженъ управитель.

По поводъ на рапортътъ ви отъ 5 того подъ № 5894, и за допълнение на окръжнитѣ отъ 2 ноемврий подъ № 7080 и 2 декемврий подъ № 8268, обръщамъ вниманието ви, г-не управителю, върху слѣдующето:

Въ „Устава за полицейската стража“ (чл. 203) е казано, че полицейската стража е обязанна да дава съдѣйствие на надлежитѣ власти при събиране данъкътъ. Какво трѣбва да бѣде това съдѣйствие? Отговоръ на това трѣбва да се дири въ специалний законъ за събиране даждията. Споредъ чл. 66 отъ този законъ, на неплатцитѣ се продава часть отъ имуществото за покриване дългътъ имъ. Чл. 67 опредѣлява какъ става тѣзи продажба. Ето дѣ е работата на полицията, тя привожда въ изпълнение постановлението на общинското управление за продаване имуществото на неплатецътъ, и въ това се състои всичкото съдѣйствие, което тя трѣбва да дава на кметоветъ при събиране данъцитѣ, съгласно поменѣтии погорѣ 203 чл. отъ „Уставътъ на полицейската стража“. Това е тѣи обстоятелствено разяснено въ направенитѣ въ послѣдне врѣме отъ повѣренното ми Министерство распореджание, касателно участието на полицията при събиране данъцитѣ, щото рапортътъ ви подъ № 5894 е съвършено неумѣстенъ. Азъ се надѣвамъ, че това ми предписание ще дигне отъ васъ всяко съмнѣние за поведението, което, вие и подвѣдомственитѣ ви органи трѣбва да държите по въпросното дѣло.

София, 21 декемврий 1883 год.

Министръ: Д. Цанковъ.

Главенъ Секретаръ Петковъ.

И. д. нач. на отдѣлението: Т. Васильовъ.

РАПОРТЪ

№ 5894.

Господину Министру на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Честъ имамъ да ви явѣж, господине Министре, че стражаритѣ сѣ повикани назадъ веднага слѣдъ получаване телеграмата ви подъ № 6795, а сѣщо и окръжното ви предписание подъ № 7080 се изпълнило точно.

При това, неможъ да премълчѣж, господине Министре, да не искажѣж за свое оправдание онова, което ми диктува моята съвѣсть и моитѣ убѣждения, именно, че испращанието на стражаритѣ е било основано на точния смисълъ на закона, и при

това, на самия уставъ за полицейската стража, 203 членъ, отъ който уставъ, ясно казва, че тя (полицейската стража) е обязана на надлежнитѣ власти да дава помощъ при събиранieto на данъци, слѣдователно въ данния случай не съмъ извършилъ нито беззаконие, нито съмъ превишилъ дадената ми власть.

Вратца, 5 декемврий 1883 год.

Окр. управитель: А. А. Ивановъ.

Финансовий чиновникъ: Богоевъ.

Отъ Министерството на Правосъдието.

ОКРЪЖНО

№ 5192.

До Г. г. мировитѣ съдии.

Отъ находящитѣ се въ Министерството на Правосъдието свѣдѣния се вижда, че у много мирови съдилища не били внесени въ архива свършенитѣ дѣла, въ слѣдствие на което се изпълнили доланитѣ и стаитѣ имъ, така що не се намирали празни мѣста за нарѣждане новопостъпающитѣ дѣла. За да се избѣгнатъ тия неудобства, които влѣчатъ подиря си не само бъркотия, но и бавностъ въ нѣкои случаи, то като обръщамъ вниманието на Г. г. мировитѣ съдии върху смисъла на 27 ст. отъ правилника за дѣлопроизводството у мировитѣ съдии, която гласи: „дѣлата до предаванетоъ имъ въ архива, се пазятъ въ камерата на мировий съдия въ долана, „то съгласно съ духа на 44 ст. отъ инструкцията до председателитѣ на окръжнитѣ съдилища за вжтрѣшний редъ и дѣлопроизводство, която опредѣлява кои и какви дѣла се предаватъ за пазяне въ архива, предлагамъ имъ незабавно да урѣдѣтъ, съгласно съ 46 ст. отъ споменатата инструкция, дѣлата, които сѣ свършени и незабавно да ги внесѣтъ въ архива. А споредъ духа на означената 44 ст., производството на гражданско съдебно дѣло у мировий съдия, трѣбва да се счита за свършено: 1) слѣдъ истичаньето на шестъ мѣсеци отъ деня, въ който е даденъ изпълнителенъ листъ, или пъкъ отъ рѣшението на дѣлото, ако изпълнителенъ листъ не е даденъ; 2) кога рѣшението е приведено въ изпълнение; 3) кога дѣлото е прекратено по миролюбивъ начинъ между тѣжащитѣ се, или по молбата на тѣжителя, и 4) кога въ расстояние на шестъ мѣсеци не се заяви за подновяване производството на спрѣното дѣло. Производството по углавнитѣ дѣла обаче трѣбва да се счита свър-

шено: 1) кога присѣдата е влѣзла въ законна сила и е турена въ изпълнение; 2) кога дѣлото е свършено по миренъ начинъ, ако е отъ ония, които могатъ да се прекратяватъ съ примиряване на стърнитѣ; 3) въ случай който е предвиденъ въ 102 ст. отъ съдопроизводството за углавнитѣ дѣла, които сѣ подеждни на мировитѣ съдии, и то само по усмотрѣние на мировий съдия, и 4) всички други углавни дѣла, слѣдъ свършванетоъ на половина година, откъкъ се прекрати преписката по таква дѣла.

Като съобщавамъ горѣизложеното на всичкитѣ Г. г. мирови съдии, предлагамъ имъ щото, съгласно 46 ст. отъ споменатата инструкция, незабавно да урѣдѣтъ всичкитѣ свършени дѣла и да ги предадѣтъ въ архивата на надлежнитѣ окръжни съдилища. Тая статия (46) гласи: „но всяко дѣло, което се предава въ архива се прави описъ на писмата, които се намѣрватъ въ него, и този описъ се подписва отъ секретаря на съда. Освѣнь това, секретарьтъ скрѣпява дѣлото (т. е. отдолу на първата страници на всякой половинъ листъ въ дѣлото, подписва по слокове названието на длъжността си, името си и прекора, тъй щото на всякой половина листъ трѣбва да е написанъ по единъ слогъ; прошива дѣлото съ връвь и крапцата на връввта запечатва на послѣдната страници съ печата на съдилището). Въ края на дѣлото се бѣлѣжи числото на полулистовецѣ въ дѣлото и най послѣ се подписва отъ секретаря“. — Предаванетоъ на свършенитѣ дѣла въ архива, трѣбва да се извърши най късно до истичанието на идущий мѣсець мартъ 1884 год., за което предаване Г. г. мировитѣ съдии своеврѣменно ще уведомяватъ ввѣренното ми Министерство.

София, 16 декемврий 1883 год.

Министръ: К. Стопловъ.

И. д. Главенъ Секретарь: Д. Михайловъ.

Нач. на Отдѣлението: П. П. Каранетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5234.

До Г. г. председателитѣ на съдилищата, мировитѣ съдии и прокуроритѣ.

Вслѣдствие запитванията отъ страна на нѣкои съдебни учреждения, като какъ трѣбва да се постѣпва, кога свидѣтелитѣ по углавнитѣ дѣла не щѣтъ да полагатъ кльтва, — имамъ честь да съобщѣ на Г. г. председателитѣ на съдилищата, мировитѣ съдии и прокуроритѣ, че Върховний Кассационенъ съдъ въ общото си събрание на 19

декемврий 1881 г., като взелъ въ съображение: 1) свидѣлитѣ по углавни дѣла, подеждни на общитѣ сѣдебни мѣста, ако странитѣ не правятъ срѣщу тѣхъ отводъ, преди да се раснитватъ, даватъ кѣтва въ сѣдебното засѣданне и предъ сѣдебний слѣдователъ (647 и 648, 771—774, 775, 777, 778 и 779 статии отъ Врѣм. Сѣд. Правила); самия законъ не допрощава на извѣстни лица да даватъ тѣ показанията си подъ кѣтвата и се освобождаватъ отъ кѣтвата (770 и 776 ст. ст. отъ Врѣм. Сѣд. Правила); 2) така сѣщо и свидѣлитѣ по углавнитѣ дѣла, които сѣ подсѣдни на мировитѣ сѣдии, се испитватъ подъ кѣтва, ако странитѣ по взаимно съгласие и споразумѣние, не ги освободжтъ отъ кѣтвата (62, 63, 64 и 65 ст. ст. отъ Углавното сѣдопроизводство за мировитѣ сѣдии); 3) свидѣлитѣ и по граждански дѣла въобще се испитватъ, слѣдъ като се подведжтъ подъ кѣтва (152, 153 и 154 статии отъ Врѣм. Сѣд. Правила, 61 и 62 статии отъ Гражданското сѣдопроизводство за мировитѣ сѣдии) отъ което става явно, че свидѣлитѣ трѣбва да се закължтъ, че това е обязанность, наложена отъ закона, а именно отъ 26 ст. на устава за наказанията, като, разумѣва се, не може свидѣтелтъ съ насилне да се накара да се закълне, — призналъ: противъ свидѣлитѣ, които не щжтъ да се закължтъ, да се възбужда углавно преслѣдванне предъ надлежний мировий сѣдия, по обвинението имъ въ простжпкъ, предвиденъ въ 26 ст. отъ устава за наказанията, които мировитѣ сѣдии можтъ да налагатъ, като се констатира въ протокола на засѣданнето простжпкътъ на свидѣтеля и като му се испрати извлечението отъ протокола (опредѣленне на Върховний Кассационенъ сѣдъ, отъ 19 декемврий 1881 г., № 35).

Съгласно съ измѣнената редакция на 39 ст. отъ допл. къмъ Врѣм. Сѣд. Правила (всочайния указъ № 1019 отъ 5 декемврий 1881 г., обнародванъ въ 93 брой на „Държавенъ Вѣстникъ“ отъ сѣщата година) горѣизложеното съобщавамъ на Г. г. предсѣдателтѣ на сѣдилищата, мировитѣ сѣдии и прокуроритѣ за свѣдѣнте и ржководство, до прегледанието и дошляняването по законодателенъ редъ, дѣйствиущитѣ сѣдебни закони.

София, 19 декемврий 1883 г.

Министръ: К. Стоиловъ.

Н. д. Главенъ Секретаръ: Д. Михайловъ.

Нач. на Отдѣленнето: П. П. Каранетровъ.

ОКРЖЖНО

№ 5257.

До Г. г. предсѣдателитѣ на сѣдилищата, мировитѣ сѣдии и прокуроритѣ.

Пристигна ми сѣ свѣдѣния, че нѣкои сѣдебни мѣста и лица възбуждали углавни преслѣдания противъ духовни лица, безъ да съобщаватъ предварително на близкитѣ имъ началства, въпреки 3, 4, 5 и 6 статии, часть третя, отъ допълненне къмъ Екзархийскій уставъ, приспособенъ въ Княжеството. Въ тия статии, между друго, изрично е казано, че за углавни дѣла, духовнитѣ лица подлежатъ на гражданскитѣ (т. е. общитѣ) сѣдилища; че сѣдебнитѣ власти сѣ длжни да увѣдомяватъ всякога епархийското духовно началство, или архирейскитѣ намѣстници, когато призоваватъ нѣкое духовно лице; че слѣдъ като увѣдомжтъ началството му, сѣдебнитѣ власти можтъ, ако го намѣрватъ за необходимо, да взематъ и отъ своя страна надлежни мѣрки; че като произнесжтъ осжждане надъ духовно лице, преди да приведжтъ въ изпълнение рѣшеннето си, гражданскитѣ сѣдилища съобщаватъ на духовното началство обстоятелствата на дѣлото и произнесеното осжждане, слѣдъ което духовното началство прави иотрѣбнитѣ черковни распорѣждания, съгласно съ черковнитѣ правила, и че духовнитѣ лица теглжтъ предварителний си затворъ въ митрополията.

Като имамъ предъ видъ, че въ нашитѣ още нешлнни дѣйствиущи сѣдебни закони не сѣ предвидени никакви законоположения относително привлчанието къмъ углавно преслѣдванне духовни лица, то съгласно съ смисъла и духа на означенитѣ (3, 4, 5 и 6) статии отъ допълненне къмъ Екзархийскій уставъ, приспособенъ въ Княжеството, и въ допълненне на окржжитѣ отъ 9 декемврий 1881 г. № 4962 и 31 августъ 1882 г. № 3293, съобщавамъ на всичкитѣ сѣдебни мѣста и лица, че когато привлчатъ на отговорность духовни лица по углавни дѣла, трѣбва да извършватъ и пазятъ слѣдущитѣ формалности: 1) щомъ пристжшжтъ къмъ възбужданне на углавно преслѣдванне за зтодѣянния и престжпленния, извършени внжъ отъ службата имъ, отъ духовни лица, сѣдебнитѣ мѣста и лица трѣбва незабавно да извѣстяватъ за това най-близкото на обвиняемитѣ началство, на което се и предоставя, ако би пожелало, да имъ съобщава, презъ всичкото врѣме, догдѣ трае производството, всичкитѣ свѣдѣния, които можтъ да послужатъ за разяснение на дѣлото; 2) духовнитѣ лица можтъ да се затварятъ предварително (въ митрополията, или въ

друго нѣкое здраво и яко помѣщене, което покаже началството имъ), само когато се обвиняватъ въ важни престѣпления и само въ крайно необходимитѣ за това случаи; 3) както за задържането на духовното лице, така и за вземането на други мѣрки да му се пресѣчатъ способитѣ за неуклоняването отъ слѣдствието, незабавно се извѣстява за това началството му, за надлежаче отъ негова страна распорѣждане относително извършването на богослужение и други духовни дѣйствия отъ обвиняемото лице; 4) прокуроритѣ трѣбва да испращатъ на най-близното началство на духовното обвиняемо лице, когато то се обвинява въ важни престѣпления всичкитѣ слѣдственни актове по дѣлото, а духовното началство е длъжно въ продължението на петнадесетъ дни да ги разгледа и възврне на прокурора, като му съобщава и своето мнѣние по обстоятелствата, които се отнасятъ до обвиняемото духовно лице, и при разглеждането на дѣлото въ сѣда, както прокурорътъ, така и обвиняемото духовно лице или неговия защитникъ, ако поискатъ, може да се прочита мнѣнието на духовното началство; 5) постановенитѣ противъ духовнитѣ лица присѣди, които съдържатъ смъртно наказание или затваряние въ тъмница безъ или съ окови, да се съобщаватъ въ преписи на надлежното духовно началство за да се распорѣжда, съгласно съ церковнитѣ правила, относително отнемането на духовното звание отъ осѣденитѣ; така сѣщо и отъ присѣдитѣ, съ които духовни лица сѣ осѣдени на забѣлѣжки и изобличаваня, да се испращатъ на духовното имъ началство преписи за изпълняване и надлежаче распорѣждане.

Тия формалности трѣбва да се съблюдаватъ, до колкото има възможность, и въ отношение къмъ духовнитѣ лица отъ другитѣ неправославни християнски и нехристиянски исповѣдания.

При това прилагамъ, че тъй като споредъ 89 ст. отъ споменатия Екзархийскій уставъ и 3 ст. отъ глава трета на допълнението къмъ тоу уставъ, духовнитѣ лица се теглятъ на сѣдъ отъ всякакви лица и сѣдѣтъ се въ обикновенитѣ сѣдилища, то горѣизложенитѣ формалности не трѣбва да ставатъ по гражданскитѣ дѣла; само въ случаитѣ, когато духовното лице се осѣди на затворъ, като немарливъ длъжникъ, сѣдилищата сѣ длъжни да се съобразяватъ съ първата часть на горѣизложената 5 точка въ настоящето окръжно.

Като съобщавамъ горѣизложеното за свѣдѣние и ръководство на Г. г. предѣдателитѣ на сѣдилищата, членоветѣ-слѣдователи, мировитѣ сѣдии и прокуроритѣ, предлагамъ имъ напълно да се

съобразяватъ съ него въ дадени случаи, догдѣто се прегледатъ и допълнятъ по законодателенъ редъ дѣйствующитѣ сега сѣдебни закони.

Приложенитѣ още три екземпляри отъ това окръжно. Г. г. предѣдателитѣ на окръжнитѣ сѣдилища да връчатъ на сѣдебнитѣ слѣдователи.

София, 21 декември 1883 г.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. главенъ секретаръ: С. Михайловскій.

Началн. на отдѣленето: П. П. Каранетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5318.

До Г. г. мировитѣ сѣдии.

Съ окръжното отъ 19 декември 1881 год. подъ № 4921 е било предписано на Г. г. мировитѣ сѣдии, щото, всякога когато имъ се представятъ за разглеждане дѣла и предѣшления, наказанията на които сѣ предвиденотъ 44 и 45 ст. отъ устава за наказанията, които мировитѣ сѣди налагатъ, да ги разгледатъ и рѣшаватъ въ възможно непродължително врѣме. Но, споредъ както ме увѣдомява г-нъ Министръ на Внѣшнитѣ Дѣла, основанъ на пристигналитѣ му отъ окръжнитѣ управители рапорти, нѣкои отъ мировитѣ сѣдии продължавали все така бавно да разгледватъ постѣпающитѣ отъ такъвъ родъ дѣла.

Тѣй като бавното разглеждане на подобни дѣла, отъ административно полицейскій характеръ, не може да бѣде освѣнъ крайно врѣдно за изпълняването на обязаноститѣ на полицейската власть; защото ако се не дава скоро ходъ на възбуденитѣ дѣла по закононарушенията и неиспълнението на правителственитѣ заповѣди, виновнитѣ се насърчаватъ като даже игнориратъ полицейската власть, въ такъвъ случай тя трѣбва да се нахожда въ постоянни стѣлновения съ опоритѣ и непокорнитѣ и мѣчно ще ѝ бѣде да изпълнява обязаноститѣ си, понеже наказанието, щомъ се не прилага своевременно, не може да произвежда онова дѣйствие върху обвиняемитѣ, което би се достигнало ако то се приложи незабавно слѣдъ извършени престѣпкокъ. Освѣнъ това, като лишението отъ свобода се допуца въ границитѣ на най-строга необходимость, то преди да приетѣ сѣдѣтъ къмъ констатирането на простѣпока и до гдѣ да обяви присѣдата си, то подеждимитѣ, който е оставенъ дълго врѣме на свобода, при всичката му явна виновность, има възможность презъ разни средства да измѣни истинността на фактътъ на престѣплението и съ това да намали размѣрѣтъ на

припадащото му се наказание, или же съвършено да избѣгне отъ него чрезъ уклонение отъ сѣдъ. Именно за това е нужно едно бързо разглеждане на такъвъ родъ дѣла, което на врѣме ще произведе трѣбуемото впечатление, както на самъ дѣецъ на пристѣпленieto, така ежщо и на общественото мнѣние, — заради това, като напомнямъ на Г. г. мировитѣ сѣдии окръжното отъ 19 декември 1881 година подъ No, 4921, предписвамъ имъ, щото въ възможно непродължително да разглеждатъ дѣлата, които постѣпватъ отъ полицейскитѣ и административнитѣ власти; така на прим. когато се случил, че еди кой не помелъ или не очистилъ предъ дома си, магазинята си и прч. и прч. чтомъ мировий сѣдия се извѣсти отъ полицията, то той незабавно да разгледва и да рѣшава такива дѣла, даже и въ 24 часа, а не да го протака по цѣли мѣсеци, както това се е вършило до сега.

София, 23 декември 1883 година.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. главенъ секретаръ: С. Михайловски.

Началникъ на отдѣлението Д. Бодаревъ.

ОКРЪЖНО

№ 5433.

До Г. г. Предсѣдателитѣ на Окр. Сѣдилища.

Споредъ находящитѣ се въ вѣренното ми Министерство свѣдѣния, нѣкои отъ окръжнитѣ сѣдове, вопреки 27 ст. отъ закона за устройството на сѣдилищата (25 май 1880 год.), държатъ всичкитѣ сѣдебни слѣдователи въ градъ, у който се нахожда сѣдалището на окръжний сѣдъ, тогава когато изрично е казано въ споменѣтата ст., че ако сѣдебнитѣ слѣдователи сѣ повече отъ единъ, то всѣки отъ тѣхъ трѣбва да се нахожда въ назначений си участъкъ.

Като се основавамъ възъ казанната (27) статья и като имамъ предъ видъ, че отсѣтствието на слѣдователитѣ отъ назначенитѣ имъ участъци доста препятствува за по-скорото и своевременното издирване на случившитѣ се престѣпления и многакди дава възможность, до пристиганьето на слѣдователя, да се укриватъ слѣдитѣ на престѣпленията, а престѣпникитѣ да се уклоняватъ отъ слѣдствието и сѣда — то, предлагамъ на Г. г. предсѣдателитѣ на окръжнитѣ сѣдилища, на които не сѣ распределени сѣдебнитѣ окръжия на участъци за слѣдователи, незабавно да се съобразятъ съ окръжното No. 2538 отъ 11 юлий 1881 год. и за распорѣжданията, които сѣ станѣли,

незабавно да ме увѣдомѣтъ, като ми испратѣтъ и препишъ отъ опредѣленията на сѣдилищата за утвърждение.

Освѣнъ това, въ интереса на службата ще е ако, при избираньето центрове на участъцитѣ, преди всичко се обръща внимание на географическото положение на мѣстата и, до колкото е възможно, центрътъ да бѣде въ такова мѣсто, гдѣто се нахожда телеграфо-пощенска станция.

При това присъвокупявамъ, че понеже длъжитѣ на членове-слѣдователи сѣ специални, предвидѣни въ закона, и тѣ получаватъ слѣдуемитѣ имъ по бюджета заплати, то Г. г. предсѣдателитѣ на окръжнитѣ сѣдилища за въ бѣдѣще не трѣбва да отпущатъ дневни пари на членове-слѣдователи, когато дѣйствуватъ въ своитѣ участъци. Дневни пари трѣбва да имъ се отпущатъ само когато, по дѣла на службата, тѣ сѣ повикани да отиватъ въ другъ нѣкой участъкъ. Относително же пѣтнитѣ пари на членове-слѣдователи за гдѣто сѣ ходили по слѣдствие, Г. г. предсѣдателитѣ трѣбва всякога обстоятелно да провѣрватъ представенитѣ имъ оправдателно документи, като смѣтатъ разстоянието отъ центра на участъка, т. е. отъ сѣдалището на слѣдователя до мѣстността, гдѣто е ходилъ. Когато обаче мѣстноститѣ, въ които дѣйствува ежщеврѣменно члена-слѣдователь, сѣ расположены така щото той трѣбва да минува отъ една въ друга, тогава не трѣбва да му се пресмѣтатъ пѣтнитѣ пари отъ центра на участъка му до всѣка мѣстность, въ която е ходилъ, но отъ мѣстность до мѣстность.

София, 31 декември 1883 год.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. Главенъ Секретаръ: Ст. Михайловски.

Нач. на Отдѣлението: П. П. Карапетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5379.

До Г. г. Предсѣдателитѣ на Окр. Сѣдилища.

Въ 139 брой на „Държавенъ Вѣстникъ“, отъ 24 декември 1883 год., е обнародванъ издадени на 22 отъ ежщия мѣсець Височайший указъ № 1120, съ който Негово Височество е благоволил да утвърди новия 160 членъ на закона за устройството на сѣдилищата въ България отъ 25 май 1880 година, и е заповѣдалъ да се тури въ дѣйствие.

Понеже споредъ тоя новъ 160 членъ, сѣдебнитѣ пристави трѣбва да представятъ на окръжнитѣ сѣдилища, при които служатъ, здрави поржчители, които да отговарятъ зарадъ тѣхъ за

всичкитѣ злоупотребления и други вреди и загуби, които биха произлезли отъ неправилнитѣ дѣйствия на приставитѣ, презъ врѣмето до гдѣто тѣ се намиратъ на длъжностъ, — то, предлагамъ на Г. г. председателитѣ на окръжнитѣ съдилища, незабавно да се распорѣдѣтъ щото, най-късно до идущий 20 януарий 1884 година да турѣтъ въ дѣйствие споменѣтиятъ новъ членъ. Ако нѣкои пристави не представѣтъ порѣчители до свършването на тоя срокъ, то Г. г. председателитѣ на съдилищата да ми съобщѣтъ за тѣхъ за да се уволнѣтъ отъ длъжностъ, по нѣмане порѣчителство.

София, 28 декемврий 1883 год.

Министръ К. Стоиловъ.

И. д. Главенъ Секретаръ: Ст. Михайловски
Нач. на Отдѣлението: П. П. Карапетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5421.

До Г. г. мировитѣ съдии.

Дѣйствующитѣ съдебни закони предписватъ да се съставя протоколъ по всѣко углавно, търговско и гражданско дѣло: но нѣкои мирови съдии сѣ правили огледѣ, разглеждали дѣла, постановявали присѣди, рѣшения, опредѣления и проч. и проч. безъ да сѣ държали протоколъ, въпрѣки предписанията на 64, 843 — 849 статии отъ Врѣменнитѣ Съдебни Правила- 67, 95 отъ гражданското и 106 — 108 статии отъ углавното съдопроизводство за мировитѣ съдии.

Понеже протоколътъ е книга, въ която трѣбва да се забѣлѣжаватъ всичкитѣ дѣйствия, които се извършватъ при разглеждане на извѣстно дѣло, и понеже тия дѣйствия сѣ като главна основа за разрѣшението на дѣлото, съгласно съ съществующитѣ закони, а слѣдователно и за постановяването на присѣда, рѣшение и проч., то съобщавамъ на всички ония отъ Г. г. мировитѣ съдии, които до сега не сѣ съставили протоколи, че при разглеждането на каквото и да е дѣло, тѣ сѣ длъжни да изпълняватъ предписанията на горѣозначенитѣ статии. За всяко дѣло трѣбва да съставятъ особенъ протоколъ и да го прилагатъ къмъ производството на дѣлото колкото пѣти се разглежда едно и сѣщо дѣло, толкова и протоколи трѣбва да съставятъ. За всяко дѣло протоколитѣ се забѣлѣжаватъ съ номеръ по редъ.

Като съобщавамъ горѣизложеното на Г. г. мировитѣ съдии, предлагамъ имъ за въ бѣдѣще да се съобразяватъ напълно съ него и надѣжъ се, че не ще да ми се дава поводъ да упражнявамъ

властта си, която ми е далъ закона, относително неиспълняването правилата, формитѣ и въобще за неисправностъ отъ съдебнитѣ лица по обязаноститѣ на службата имъ (6 ст. законъ 5 февруарий 1883 год. 119 — 126 чл. чл. законъ 25 май 1880 год.). А. Г. г. председателитѣ на окръжнитѣ съдилища, съгласно съ чл. 108 бук. в отъ закона за съдоустройството (25 май 1880 год.) и 86 ст. отъ закона за устройството на съдилищата (5 февруарий 1883 год. указъ № 563, 27 юлий т. год.) незабавно да ме уведомява не само когато нѣкои мирови съдии не сѣ съобразили съ настоящето окръжно, но и за всичкитѣ неправилности, които биха открили въ дѣлата имъ.

София, 30 декемврий 1883 година.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. Главенъ секретаръ: С. Михайловски.
Началникъ на отдѣл. П. П. Карапетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5442.

До Г. г. мировитѣ съдии.

Забѣлѣжилъ сѣмъ въ производствата на нѣкои мирови съдии, че тѣ твърдѣ криво тълкуватъ и неправилно приспособяватъ 38 статия отъ съдопроизводството по гражданскитѣ дѣла, които сѣ подсѣдни на мировитѣ съдии. Тая (38) статия гласи: „номирителнитѣ тъкмежъ на тжжацитѣ се полага се на писмо, и, слѣдъ прочитанѣто, подписва се отъ тѣхъ, или отъ тогози, на когото довѣрятъ тѣ. Свършеното съ примирение дѣло не може да се възобновява“. Споредъ духа и смисла на споменѣтата статия, предметътъ на спорътъ, условията на спогажданѣто, врѣмето и срокътъ за изпълнѣнето, трѣбва да се записватъ въ протокола отъ мировий съдия и ако нѣкоя отъ стърнитѣ не изпълни условията, тогава само, възъ основание на станалиятъ протоколъ, подписанъ отъ стърнитѣ и отъ съдията, който протоколъ е вече актъ безспоренъ, съдията незабавно постановява рѣшение, подлежаще на изпълнение, за което издава изпълнителенъ листъ, по установенний редъ. Обаче въпрѣки предписанията на тая статия, нѣкои мирови съдии като се основавали само на нѣкое своего рода спогаждение, написано по частенъ начинъ, подписано отъ ищеца и отвѣтника, или же само отъ тоя послѣдний, и безъ да допушатъ отвѣтника да даде какви-годѣ устни обяснения, несъставили нито протоколи, нито постановявали рѣшения, но възъ основание на 38 статия отъ

съдопроизводството за мировитѣ съдии, издавали изпълнителни листове, които, повечето пакти, при турянъето имъ въ дѣйствиѣ, сѣ давали поводъ за твърдѣ справедливи оплаквания отъ лицата, противъ които тѣ сѣ издавани.

За да се не повтарятъ обаче и за въ бъдѣще подобни неправилности, азъ съобщавамъ на Г. г. мировитѣ съдии че, всякога, когато нѣкое дѣло се свършва при нѣкого отъ тѣхъ съ примиряване, той трѣбва да излага помирителний тѣмъжъ въ протокола на дѣлото, като забѣлѣжава искътъ, условията, по които е станало примиряването, и сроковетѣ за изпълнението. Слѣдъ като написва протокола, съдията трѣбва да го прочита на стърнитѣ, които го и подписватъ, а ако ли не знайтъ да пишйтъ, той се подписва отъ лица на които довѣрйтъ тѣ, и, подиръ тѣхъ, той протоколъ трѣбва да се подписва и отъ съдията, както и всички други протоколи. Когато обаче отвѣтникътъ не изпълни въ означенитѣ срокове задълженията си и ищецътъ яви (може и устно) на съдията за това, той послѣднийтъ е длъженъ тогава да постанови рѣшение възъ основание на станалии протоколъ за примиряването. При постановяването на рѣшението може и да не присъждатъ отвѣтника, ако ищецътъ удостовѣри писмено съдията, че отвѣтникътъ не е изпълнилъ нито едно отъ условията за спогожданъето и че въ противенъ случай той, ищецътъ, ще бѣде отговоренъ за врѣдитѣ и загубитѣ, които биха послѣдвали отвѣтника. Тогава само, слѣдъ извършването на тия формалности, такова рѣшение се привождатъ въ изпълнение и свършеното съ примиряване дѣло не подлежи на това разглеждане. Така също трѣбва и когато стърнитѣ заявятъ писмено или устно, че сѣ се си годили помежду си, мировитѣ съдии да постановяватъ опредѣление, въ което да казва, че стърнитѣ като сѣ се примирили, то се прекратява дѣлото имъ и не може веке да се възобновява. Това опредѣление се подписва отъ стърнитѣ и отъ съдията.

Като съобщавамъ горѣизложеното за свѣдѣние и ръководство на Г. г. Мировитѣ съдии, предлагамъ имъ да се съобразяватъ въ дадени случаи напълно съ него, догдѣто се уредятъ и допълнитѣ по законодателенъ редъ дѣйствующитѣ съдебни закони.

София, 31 декември 1883 г.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. Главенъ секретаръ: Ст. Михайловскій.
Началн. на отдѣленieto: П. П. Карапетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 5441.

До Г. г. председателитѣ на всичкитѣ съдилища и мировитѣ съдии.

Като испращамъ при това тарифата за такситѣ, които се взематъ отъ Министерството на Въннитѣ Дѣла и Исповѣданията, за потвърдяване преводи и за легализиране подписи и печати, — предлагамъ на Г. г. председателитѣ на съдилищата и мировитѣ съдии да я иматъ за ръководство при случаетѣ, когато става нужда, за потвърждение на преводи и легализиране на подписи и печати отъ официалния преводчикъ при горѣказаното Министерество. При това прибавямъ, че за напредъ паритѣ трѣбва да се зиматъ въ брой отъ странитѣ, които представляватъ документитѣ, да се вписатъ въ ковчежничеството, особено за смѣтка на Министерството на Въннитѣ Дѣла и Исповѣданията, и квитанциитѣ да се провождатъ заедно съ документитѣ за потвърждение направо въ Министерството на Въннитѣ Дѣла.

София, 31 декември 1883 г.

Министръ: К. Стоиловъ.

И. д. главенъ секретаръ: Ст. Михайловскій.
Началникъ на отдѣленieto: Д-ръ Бодаревъ.

ОКРЪЖНО

№ 190.

До Г. г. председателитѣ на окръжнитѣ съдилища и мировитѣ съдии.

Понеже въ Министерството на Правосъдието сѣ пристигнали свѣдѣния, че нѣкои съдебни пристави не щѣли да изпълняватъ и издаденитѣ отъ съдебнитѣ мѣста и лица присѣди, които съдържатъ наказание съ глоба, то, въ допълнение на окръжнитѣ отъ 11 марта 1882 година № 1126, 14 октомври и 26 ноември 1883 година №№ 4348 и 4928, предлагамъ на Г. г. председателитѣ на окръжнитѣ съдилища да обявятъ на подвѣдомственитѣ си съдебни пристави, че тѣ трѣбва да изпълняватъ и всичкитѣ присѣди, които съдържатъ наказания съ глоби, за престѣпленията, които мировитѣ съдии могатъ да налагатъ, а така също и за подсъднитѣ на окръжнитѣ съдилища престѣпления, които се наказватъ съ глоби. Вземенитъ за такива наказания глоби съдебнитѣ пристави трѣбва незабавно да внасятъ на съдилищата, които сѣ постановили присѣдитѣ, а тѣ, съдилищата, отъ своя страна, да ги внасятъ въ надлежитѣ ковчежничества, по установеный редъ.

Приложенитѣ екземпляри Г. г. председателитѣ да испратятъ на подвѣдомственитѣ си съдебни пристави.

София, 12 януарий 1884 год.

Министръ : К. Помяновъ.
И. д. Главенъ Секретаръ : Ст. Михайловски.
Нач. на Отдѣленieto : П. П. Каранетровъ.

ОКРЪЖНО

№ 226.

До всичкитѣ Гг. мирови съдии.

Отъ пристигналитѣ въ Министерството на Правосъдието свѣдѣния се заблѣзва, че нѣкои отъ Г. г. мировитѣ съдии, въпреки „Закона за углавното мирово съдопроизводство (чл. чл. 1, 4, 8, 18 и 43) разглеждатъ углавни дѣла, неподлежащи тѣмъ. Вслѣдствие на това и въ допълнение на окръжното предписание на Министерството на Правосъдието 23-й декемврия 1880 год. подъ №. 3266, предлагамъ на Г. г. мировитѣ съдии, щото при разглежданieto на такива дѣла да не излизатъ отъ границитѣ на дадената имъ споредъ закона власть, и да се ръководятъ точно споредъ указанията на углавното мирово съдопроизводство и устава за наказанията, които мировитѣ съдии могатъ да налагатъ.

София 13 януарий 1884 год.

Министръ К. Помяновъ.
И. д. Главенъ Секретаръ С. Михайловски.
За нач. на Отдѣленieto Т. С. Мироновъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Дубница, 2 януарий 1884 г.

София, Министру на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Градътъ Дубница послѣ молебеньтъ, извършенъ въ църквата „Св. Богородица“ празнува тържественно освобождението си отъ побѣдоноснитѣ Русски войски, първи отъ които сж встѣпили храбритѣ солдати отъ Гуссарсий Марнополевскій полкъ. Памятъта въ тоя случай е незабравима, вслѣдствие на което, гражданетѣ чрезъ покорниитѣ ви проситъ да сторите добрината за поздравление командирѣтъ отъ тоя полкъ и войницитѣ, храбростта на които историята на градътъ ни ще запише въ първитѣ страници. Расходътъ на смѣтка на общ. управление.

Кметъ: Х. Младеновъ.

Добричъ, 15 януарий 1884 г.

София, господину Министру-Президенту.

Тѣзи сутрина населението отъ града Добричъ на чело съ духовенството се отправи на Рускитѣ гробища за да отслужи панихида за упокоение душитѣ на храбритѣ Русски войници, павши, както за нашето освобождение, така и за освобождението на града Добричъ при превземанието му. Щастливъ се считамъ като съмъ патваренъ отъ страна на населението да ви по-моля най-покорно, господине Министре, да поднесете предъ стѣнитѣ на Негово Императорско Величество Руский Императоръ, Наший Покровитель, искреннитѣ му привѣтствия, по случай на този знаменитъ за гражданетѣ день.

Градскій кметъ: Ж. Попповъ.

Разградъ, 16 януарий 1883 г.

София, Министру на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Населението отъ Разградъ тържественно празнува днешния день на превземанието тоя градъ отъ побѣдоноснитѣ Императорски войски въ честь и память на блаженнопочившия Императоръ Александръ II, честь и слава на покровителя нашего Императора Александра III. Да живѣе Санъ-Стефанска България, да живѣятъ едноплѣмненитѣ Руски и Български народи. 42.

Градски кметъ: К. Жековъ.

Кюстендилъ, 17 януарий 1884 г.

София, Министру на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Днесъ, като празнуватъ влизанието на Рускитѣ Императорски войски въ града и своето освобождение жителитѣ на града Кюстендилъ слѣдъ божественната служба въ църквата „Св. Димитрия“ съ войска и духовенството на чело се отправиха въ църквата Св. Богородица, гдѣто се отслужи молебень за здравieto и дългоденствието на Княза Господаря и Негово Императорско Величество Александра III, покровителя на България. Подиръ което и по сжщий редъ се отправиха въ църквата Св. „Мина“, гдѣто се отслужи молебень за упокоението на душитѣ на падналитѣ за освобождението на града и отчеството Руски и Български герои. 275.

Управитель: Тумпаровъ.

Отъ Министерский Свѣтъ.

Слѣдующето писмо е испратено до редакцията на в. „Търновска Конституция“.

Господине редакторе!

Натоваренъ съмъ да ви помоля, въ името на закона и на истината, да обнародвате на чело на най-ближний брой отъ редакувания отъ васъ вѣстникъ „Търновска Конституция“, че думитъ и увѣренията ви въ уводната статия на тоя вѣстникъ отъ 14 януарий 1884 год. (брой 4), че ужъ купуването на желѣзницата Варна — Руссе било дѣло свършено и че сегашното правителство извършило тая работа безъ да пита Народното Събрание и да иска отъ послѣдното санкция, сж лишени отъ всяка реална основа и съвършено несъгласни съ истината.

Ущълноощенъ съмъ да обявя, по най-категорически начинъ, че тѣзи увѣрения сж съвършено лъжовни, и че купуването нито е ставало, нито пъкъ ще стане безъ разрѣшението и санкциониранието на Народното Събрание. Всичко що е направило и прави по тая частъ сегашното правителство, то е: да влѣзе въ преговори съ компанията, притежателка на горѣпоменнатата линия, за начина, по който би трѣбвало да се уреди окончателно въпроса за задълженията на Княжеството спрямо тая компания и чрезъ това да приготви почва и средства за Народното Събрание за произнасянието му върху тоя важенъ и твърдѣ тежъкъ за отечеството ни въпросъ. Ако въ течението на тѣзи преговори е ставало и става дума, повече за купуване на желѣзницата, това е исхождало не отъ предпочтението на правителството къмъ такъвъ конецъ на работата, а просто и чисто отъ това, че отъ познатитъ и възможнитъ способности за рѣшение на въпроса само този е въ състояние да запази страната отъ онова материално разорение, съ което я заплашватъ чрезмѣрността и буквалното изпълнение на завѣщаниятѣ намъ отъ предшнитѣ врѣмена задължения.

Не по-малко неточни сж и думитъ ви за кредитата, който се е отпустилъ за разноситѣ на българскитѣ делегати въ Лондонъ по тая истата работа; не 55,000 л. сж се отпустили за тая цѣль, а толкова, колкото се полагатъ по законитѣ.

Такива сж положението и сжщността на дѣлото въ дѣйствителностъ.

Това за всеобщо освѣтление на публиката, уважението къмъ която мисля да ме освобождава отъ

по-нататашни заключения върху средствата, които нѣкои вѣстници употрѣбляватъ за постигане на една предназначена цѣль.

Приемете, г. редакторе, увѣренията за моитѣ къмъ васъ уважения.

София, 18 януарий 1884 год. № 44

Секретарь на Министерский Свѣтъ:

Б. Горановъ.

Телеграфически депеши

на

„ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ“.

(Агенция Хавасъ).

17 януарий 1884 година.

Римъ. Въ едно писмо до г. Депретиса, Кралтъ искава голѣмата си благодарностъ за чествованието, направено на гроба на Викторъ Емануила, което доказа голѣмата сговорностъ на Италианцитѣ и тѣхната вѣра въ народнитѣ учреждения, и което даде още едно ново доказателство за моралното възпитание на Италианский народъ.

Пеща. Либералната партия отъ камарата въ частното си свѣщание е приела предложението на г. Тисца, споредъ което камарата да оттегли отъ дневний му редъ законопроекта за женидбитѣ между християни и евреи и да опълномоти правителството да представи единъ новъ проектъ за рѣшението на тоя въпросъ.

Г. Тисца объяви, че въ врѣме на пребиванието му въ Виенна той получилъ увѣрението че не е преставалъ да се радва на довѣрието на Короната. (Ржкоплескание).

Римъ. Г. де Соннацъ, досегашний свѣтникъ при Италианската легация въ Брюксель, се назначи Италиански дипломатически агентъ и генераленъ консулъ въ София.

Парижъ. Въ депутатската камара, при разискванието запитванието на г. Ланглоа върху икономическата программа на правителството, г. Жюль Ферри доказа, че кризата по търговията и индустрията не е всеобща, а само мѣстна и че тя произхожда най-повече отъ страстьта за постройки и отъ тежкитѣ заплати.

18 януарий 1884 година.

Цариградъ. Тримата германци чиновници: генералъ Кахлеръ-паша, адъютантъ на Султана, г. Веттендорфъ, подсекретаръ при финансовото министерство, и г. Себалдтъ, подсекретаръ при министерството на публичнитѣ сгради, сж тежко болни отъ тифоидна трѣска.

Виенна. Депутатската камара отхвърли предложението на г. Вюрмбранда слѣдъ разисквание, к ето се продължи м ого дни. Съ това предложение се искаше, што да се внесе въ законитѣ, че Германский языкъ е държавенъ языкъ.

Камарата отхвърли едно слѣдъ друго дневний редъ, предлаганъ отъ комисията чрезъ дневенъ редъ, мотивирано предложень отъ меншинството и разни предложения представени отъ депутатитѣ.